

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3249/2020
23.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/20 од 21.09.2020. године, на седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/20 од 21.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/20 од 21.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 190/18 од 28.01.2020. године, исправљеном решењем истог суда П1 190/18 од 25.06.2020. године, одбијени су као неосновани приговори стварне и месне надлежности суда. Усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу, за период од 19.01.2015. године до 05.02.2016. године, на име додатка на плату по основу приправности, исплати износ од 203.407,73 динара, са законском затезном каматом од 14.06.2019. године до исплате, те износ од 88.441,77 динара на име затезне камате обрачунате од доспећа сваког месечног износа додатка на плату до 13.06.2019. године, као и да код надлежних установа РФ ПИО, РФЗО и НСЗ за тужиоца на наведени износ главнице и за наведени период уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање према обрачуну надлежне установе на дан уплате. Обавезана је тужена да тужиоцу, на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 19.01.2015. године до 31.12.2017. године, исплати износ од 93.863,70 динара, са законском затезном каматом од 14.06.2019. године до исплате, те износ од 31.780,93 динара на име затезне камате обрачунате од доспећа сваког месечног износа разлике накнаде путних трошкова до 13.06.2019. године. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 172.375,00 динара, са

законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Тужилац је ослобођен плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/20 од 21.09.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда са исправком.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде зараде тужиоцу по основу неисплаћеног додатка на плату по основу приправности и накнаде разлике трошкова превоза, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 19.01.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 417.494,13 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић